

DE 100

KASS MORGAN

Vertaald door Merel Leene

Voor mijn ouders en grootouders,
met liefde en dankbaarheid

Vertel de wereld wat je vindt van #De100

Vind de auteur: @kassmorganbooks

Vind ons: @blossombooks

NUR 285/JD091804

© MMXIV Nederlandse editie: Blossom Books

© MMXIII Kass Morgan

Published by arrangement with Rights People, London

Oorspronkelijke titel: *The 100*

Nederlandse vertaling: Merel Leene

Foto omslag: Warner Bros.

Nederlandse omslagbelettering: Shiralee Kat

Opmaak binnenwerk: Studio L.E.O.

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie
in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

Wil je ons iets vragen of vertellen? Dat kan! Stuur een mailtje
naar info@blossombooks.nl of vind ons op blossombooks.nl

Hoofdstuk 1

CLARKE

De deur gleed open en Clarke wist dat het tijdstip van haar dood was aangebroken.

Ze richtte haar ogen strak op de laarzen van de bewaker en bereidde zich voor op de golf van angst, de vloed van wanhoop en paniek die ging komen, maar toen ze op haar elleboog overeind kwam en haar shirtje lostrok van het met zweet doordrenkte matras, voelde ze alleen opluchting.

Hoewel ze naar een eenpersoonscel was verplaatst nadat ze een bewaker had aangevallen, bestond er voor Clarke niet zoiets als eenzaamheid. Overal hoorde ze stemmen. Ze riepen naar haar vanuit de hoeken van haar donkere cel. Ze vulden de stiltes tussen haar hartslagen. Ze schreeuwden vanuit de diepste afgronden van haar geest. De dood was niet iets waar ze naar verlangde, maar als doodgaan de enige manier was om de stemmen het zwijgen op te leggen, dan was ze bereid te sterven.

Ze zat in detentie wegens verraad, maar de waarheid was nog veel erger dan iemand zich kon voorstellen. Zelfs als tijdens de herziening

van haar zaak haar straf als door een wonder werd kwijtgescholden, zou dat geen werkelijke opluchting betekenen. Haar herinneringen waren benauwender dan welke celmuren ook.

De bewaker schraapte zijn keel en verplaatste zijn gewicht van de ene naar de andere voet. ‘Gevangene nummer 319, ga alsjeblieft staan.’ Hij was jonger dan ze had verwacht en zijn uniform hing losjes om zijn magere gestalte, wat zijn status als recente rekrut verraadde. Een paar maanden op militair rantsoen was onvoldoende om het spook van de ondervoeding te verjagen dat op de Walden en de Arcadia rondwaarde, de twee arme buitenste schepen van de Kolonie.

Clarke haalde diep adem en stond op.

‘Steek je handen uit.’ Hij haalde een paar metalen boeien uit de zak van zijn blauwe uniform.

Clarke huiverde toen zijn huid langs die van haar streek. Sinds ze haar naar haar nieuwe cel hadden gebracht, had ze geen mens gezien, laat staan iemand aangeraakt.

‘Zitten ze te strak?’ vroeg hij. In zijn ruwe toon klonk een vleugje medeleven door, dat Clarke een pijnlijk gevoel in haar borst bezorgde.

Het was zo lang geleden dat iemand anders dan Thalia – haar voormalige celgenoot en enige vriendin op deze hele wereld – haar iets van medeleven had getoond.

Ze schudde haar hoofd.

‘Ga maar op het bed zitten. De arts is onderweg.’

‘Doen ze het hier?’ vroeg Clarke met hese stem. De woorden schuurden in haar keel. Als er nu al een arts kwam, hield dat in dat ze de herziening van haar zaak erbij lieten zitten. Al zou dat eigenlijk geen verrassing moeten zijn. Volgens de wetten van de Kolonie werden volwassenen direct na hun veroordeling geëxecuteerd; minderjarigen

zaten in detentie tot ze achttien werden, waarna ze een laatste kans kregen om hun zaak te bepleiten. Maar de laatste tijd werden mensen binnen een paar uur na hun herziening geëxecuteerd voor misdaden waarvoor ze enkele jaren terug zouden zijn vrijgesproken.

Toch was het moeilijk te geloven dat ze het hier gewoon in haar cel zouden doen. Op een rare, verwrongen manier had ze juist uitgekeken naar een laatste wandeling door het ziekenhuis waar ze tijdens haar medische opleiding zo veel tijd had doorgebracht – een laatste kans om iets vertrouwds te ervaren, al was het maar de geur van desinfecterende zeep en het gezoem van het ventilatiesysteem – voordat ze haar vermogen om te voelen voor altijd verloor.

De bewaker sprak zonder haar aan te kijken. ‘Je moet nu gaan zitten.’

Clarke nam een paar kleine stapjes en liet zich stijfjes op de rand van de smalle brits zakken. Hoewel ze wist dat eenzame opsluiting je gevoel voor tijd in de war schopte, was het moeilijk te geloven dat ze hier bijna zes maanden had gezeten – alleen. Het jaar dat ze had doorgebracht met Thalia en hun derde celgenoot, Lise – een meisje met een hard gezicht, dat pas voor het eerst glimlachte toen ze Clarke kwamen weghalen – had een eeuwigheid geleken. Toch was er geen andere verklaring. Vandaag moest het haar achttiende verjaardag zijn, en het enige cadeau dat op Clarke lag te wachten was een injectiespuit die haar spieren zou verlammen totdat haar hart ophield met kloppen. Daarna zou haar levenloze lichaam de ruimte in worden geschoten, zoals in de Kolonie gebruikelijk was, om tot in de eeuwigheid door het heeel te zweven.

Er verscheen een gestalte in de deuropening en een lange, slanke man stapte de cel in. Hoewel zijn schouderlange haar de speld op de kraag van zijn labjas half verborg, had Clarke het insigne niet nodig

om hem te herkennen als de medisch hoofdadviseur van de raad. Het grootste deel van het jaar voorafgaand aan haar detentie had ze eraan besteed dokter Lahiri achterna te lopen, en het aantal uren dat ze naast hem in de operatiekamer had gestaan was niet te tellen. De andere leerlingen waren jaloers geweest op Clarkes positie en toen ze ontdekten dat dokter Lahiri een goede vriend van haar vader was, hadden ze geklaagd over vriendjespolitiek. Nou ja, hij wás een goede vriend geweest, voordat haar ouders werden geëxecuteerd.

‘Hallo, Clarke,’ zei hij vriendelijk, alsof hij haar in de eetzaal van het ziekenhuis begroette in plaats van in een gevangenis. ‘Hoe is het met je?’

‘Beter dan over een paar minuten, stel ik me voor.’

Vroeger glimlachte dokter Lahiri altijd om Clarkes zwarte humor, maar deze keer kromp hij ineem en draaide zich om naar de bewaker. ‘Zou je haar de boeien af willen doen en ons even alleen willen laten, alsjeblieft?’

De bewaker schoof ongemakkelijk heen en weer. ‘Ik mag haar niet onbewaakt achterlaten.’

‘Je kunt voor de deur wachten,’ zei dokter Lahiri overdreven geduldig. ‘Ze is een ongewapende zeventienjarige. Ik geloof dat ik de zaak hier wel in de hand kan houden.’

Terwijl de bewaker Clarkes handboeien losmaakte, ontweek hij haar blik. Na een kort knikje naar dokter Lahiri stapte hij de cel uit.

‘U bedoelt: een ongewapende achttienjarige.’ Clarke dwong haar mondhoeken omhoog in wat ze hoopte dat een glimlach was. ‘Of wordt u een van die verstrooide professoren die nooit weten welk jaar het is?’ Haar vader was zo geweest. Dan vergat hij de daglichtlampen in hun appartement te programmeren en vertrok al om vier uur ’s ochtends

naar zijn werk, zozeer in beslag genomen door zijn onderzoek dat hij niet merkte dat de gangen van het schip uitgestorven waren.

‘Je bent nog zeventien, Clarke,’ zei dokter Lahiri op de kalme, trage manier die hij meestal reserveerde voor patiënten die na een operatie uit hun verdoving bijkwamen. ‘Je hebt drie maanden in eenzame opsluiting gezeten.’

‘Wat doet u dan hier?’ Het lukte haar niet de paniek die haar stem binnensloop te onderdrukken. ‘Volgens de wet moet u wachten tot ik achttien ben.’

‘De plannen zijn veranderd. Meer mag ik je helaas niet zeggen.’

‘Dus u mag me wel doden, maar niet met me praten?’ Ze herinnerde zich dat ze tijdens de rechtszaak van haar ouders naar dokter Lahiri had gekeken. Destijds had ze zijn grimmige blik geïnterpreteerd als een uitdrukking van afkeuring van het proces, maar nu was ze daar niet meer zeker van. Hij had niets gezegd ter verdediging van haar ouders. Niemand, eigenlijk. Hij had daar alleen maar zwijgend gezeten, terwijl de raad oordeelde dat haar ouders – twee van de meest briljante wetenschappers van de Phoenix – hadden gehandeld in strijd met de Gaia-doctrine, de regels die na de Catastrofe waren ingevoerd om de overleving van de mensheid zeker te stellen. ‘En hoe zat het met mijn ouders? Hebt u hen ook gedood?’

Dokter Lahiri sloot zijn ogen, alsof Clarkes woorden van geluiden waren getransformeerd in iets zichtbaars. Iets wanstaltigs. ‘Ik ben niet hier om je te doden,’ zei hij zacht. Hij opende zijn ogen en gebaarde naar het krukje aan het voeteneind van Clarkes brits. ‘Mag ik?’

Toen Clarke geen antwoord gaf, liep dokter Lahiri naar voren en ging zitten, met zijn gezicht naar haar toe gekeerd. ‘Mag ik je arm even zien, alsjeblieft?’

Clarke voelde dat haar borst verkrampde en dwong zichzelf adem te halen. Hij loog. Het was wreed en verwrongen, maar zo meteen zou het allemaal voorbij zijn.

Ze stak haar hand naar hem uit. Uit de zak van zijn jas haalde dokter Lahiri een doekje dat naar ontsmettingsmiddel rook. Clarke rilde toen hij ermee langs de binnenkant van haar arm streek.

‘Maak je geen zorgen, het doet geen pijn.’

Clarke deed haar ogen dicht.

Ze herinnerde zich de gekwelde blik die Wells haar had toegeworpen toen de bewakers haar uit de vertrekken van de raad wegleidde. Hoewel de woede die haar tijdens het proces dreigde te verteren allang was verdwenen, veroorzaakte de gedachte aan Wells een nieuwe golf hitte, die door haar lichaam pulseerde als een stervende ster die nog één laatste lichtflits uitzond voor hij voorgoed uitdoofde.

Haar ouders waren dood en het was allemaal zijn schuld.

Dokter Lahiri pakte haar arm en zocht met zijn vingers naar een ader.

Ik zie jullie zo, pap en mam.

Zijn greep werd steviger. Dit was het dan.

Toen ze een prikje aan de binnenkant van haar pols voelde, haalde Clarke diep adem.

‘Zo. Je bent er helemaal klaar voor.’

Clarques ogen schoten open. Toen ze omlaag keek, zag ze een metalen band die om haar pols geklemd zat. Ze liet er een vinger langs glijden en kromp ineen toen er duizenden piepkleine naaldjes in haar huid leken te prikken. ‘Wat is dit?’ vroeg ze verwilderd en ze deinsde achteruit, bij de dokter vandaan.

‘Ontspan je nou maar,’ zei hij met een kalmte die haar tot razernij

dreef. ‘Het is een transponder. Hij legt gegevens over je ademhaling en bloedsamenstelling vast en verzamelt allerlei nuttige informatie.’

‘Nuttige informatie voor wie?’ vroeg Clarke, al voelde ze aan de groeiende klomp angst in haar maag hoe zijn antwoord zou luiden.

‘Er hebben opwindende ontwikkelingen plaatsgevonden,’ antwoordde dokter Lahiri. Hij klonk als een holle imitatie van Wells’ vader, kanselier Jaha, tijdens een van zijn redevoeringen ter gelegenheid van Gedenkdag. ‘Je mag trots zijn. Het is allemaal vanwege jouw ouders.’

‘Mijn ouders zijn ter dood gebracht wegens verraad.’

Dokter Lahiri keek haar misprijzend aan.

Een jaar geleden nog zou Clarke bij die blik ineen zijn gekrompen van schaamte, maar nu bleef ze hem strak aanstaren.

‘Verpest dit nou niet, Clarke. Je krijgt de kans iets goeds te doen, om de vreselijke misdaad van je ouders uit te wissen.’

Er klonk een doffe klap toen Clarkes vuist het gezicht van de dokter raakte, gevolgd door een dreun toen zijn hoofd tegen de muur sloeg.

Een paar tellen later verscheen de bewaker, die meteen Clarkes armen achter haar rug draaide. ‘Alles goed met u, meneer?’ vroeg hij.

Langzaam kwam dokter Lahiri overeind en wrijvend over zijn kaak keek hij zowel woedend als geamuseerd naar Clarke. ‘In elk geval weten we dat je je tegen de andere delinquenten zult kunnen verweren als je eenmaal daar bent.’

‘Waar bent?’ bromde Clarke, die zich aan de greep van de bewaker probeerde te ontworstelen.

‘Vandaag halen we het detentiecentrum leeg. Honderd gelukkige criminelen krijgen de kans om geschiedenis te schrijven.’ Zijn mondhoeken krulden omhoog tot een grijns. ‘Je gaat naar de aarde.’

Hoofdstuk 2

WELLS

De kanselier was oud geworden. Hoewel het nog geen zes weken geleden was dat Wells zijn vader voor het laatst had gezien, zag hij er jaren ouder uit. Er zaten nieuwe grijze plekken in het haar bij zijn slapen en de rimpels rond zijn ogen waren dieper.

‘Ga je me nu eindelijk vertellen waarom je het deed?’ vroeg de kanselier met een vermoeide zucht.

Wells schoof heen en weer op zijn stoel. Hij voelde dat de waarheid zich een weg naar buiten probeerde te banen. Bijna alles zou hij ervoor geven om de teleurgestelde blik van zijn vaders gezicht te laten verdwijnen, maar hij kon het niet riskeren – niet voor hij erachter was of zijn roekeloze plan ook echt had gewerkt.

Wells ontweek zijn vaders blik en keek het vertrek rond; hij probeerde zich de relikwieën in te prenten die hij nu misschien wel voor het laatst zag: het arendskelet in de glazen vitrine, de paar schilderijen die waren gered uit de brand in het Louvre en de foto’s van prachtige dode steden waarvan de namen er altijd weer in slaagden rillingen over zijn

rug te laten lopen.

‘Was het een weddenschap? Wilde je indruk maken op je vrienden?’ De kanselier sprak op dezelfde lage, beheerste toon die hij ook tijdens hoorzittingen van de raad aansloeg, en trok toen één wenkbrauw op om aan te geven dat het Wells’ beurt was om iets te zeggen.

‘Nee, meneer.’

‘Gebeurde het in een vlaag van verstandsverbijstering? Had je drugs gebruikt?’ In zijn stem klonk een vleugje hoop door – iets wat Wells in andere omstandigheden misschien amusant had gevonden. De blik in zijn vaders ogen had echter niets humoristisch: een combinatie van vermoedheid en verwarring die Wells niet meer had gezien sinds de rouwplechtigheid voor zijn moeder.

‘Nee, meneer.’

Heel even voelde Wells de aandrang om zijn vaders arm aan te raken, maar het waren niet de handboeien om zijn polsen die hem ervan weerhielden om over het bureau te reiken. Zelfs toen ze samen bij het uitwerpluik stonden en voor het laatst in stilte afscheid van Wells’ moeder namen, wisten ze de vijftien centimeter leegte tussen hun schouders niet te overbruggen. Het was alsof Wells en zijn vader twee elkaar afstotende magneten waren, en hun verdriet de kracht die hen bij elkaar weghield.

‘Was het een soort politiek statement?’ Zijn vader kromp ineem, alsof de gedachte hem net zo veel pijn deed als een fysieke klap. ‘Heeft iemand van de Walden of de Arcadia je ertoe aangezet?’

‘Nee, meneer,’ antwoordde Wells, die met moeite zijn verontwaardiging bedwong. Blijkbaar had zijn vader de afgelopen zes weken geprobeerd zijn beeld van Wells bij te stellen, geprobeerd zijn herinneringen zo te herprogrammeren dat het hem hielp te begrijpen waarom

zijn zoon, voormalig topstudent en nu de cadet met de hoogste rang op het hele schip, de meest publieke overtreding in de hele geschiedenis had begaan. Toch zou zelfs de waarheid zijn vaders verwarring niet wegnemen. Voor de kanselier zou niets zijn daad rechtvaardigen: het in brand steken van de Eden-boom, die als jong boompje vlak voor de Uittocht aan boord van de Phoenix was gebracht. Voor Wells was er geen andere keuze geweest. Zodra hij ontdekte dat Clarke een van de honderd was die naar de aarde werden gestuurd, moest hij iets doen om ervoor te zorgen dat hij er ook bij zou zitten. En omdat hij de zoon van de kanselier was, zou alleen een overtreding die voor iedereen zichtbaar was tot zijn detentie leiden.

Wells herinnerde zich nog precies hoe hij zich tijdens de ceremonie op Gedenkdag een weg door de menigte had gebaan. Hij voelde de ogen van honderden mensen op zich branden toen hij met trillende vingers de aansteker uit zijn zak haalde en een vlammetje maakte, dat helder opgloeide in de duisternis. Even keek iedereen in stilte toe terwijl de vlammen aan de boom likten. En ondanks de plotselinge chaos toen de bewakers naar voren renden, kon het niemand ontgaan wie ze bij de boom wegsleepten.

‘Wat dacht je in godsnaam?’ De kanselier staarde hem ongelovig aan. ‘De hele zaal had wel kunnen afbranden, met iedereen erin.’

Het zou beter zijn om te liegen. Zijn vader zou het gemakkelijker vinden om te geloven dat Wells het deed vanwege een weddenschap. Of misschien kon hij doen alsof hij inderdaad drugs had gebruikt. Beide scenario’s zouden op de kanselier een stuk overtuigender overkomen dan de waarheid: dat hij alles op het spel had gezet voor een meisje.

De ziekenhuisdeur ging achter hem dicht, maar Wells' glimlach leek wel

bevroren op zijn gezicht. Het was alsof de kracht die ervoor nodig was geweest om zijn mondhoeken omhoog te brengen zijn gezichtsspieren had verlamd. Gelukkig had de grijns er in zijn moeders ogen, door de mist van alle medicijnen heen, waarschijnlijk wel echt uitgezien, en dat was het enige wat ertoe deed. Ze had Wells' hand vastgehouden terwijl de bittere, maar onschadelijke leugens uit hem stroomden. *Ja, pap en ik maken het prima.* Ze hoefde niet te weten dat ze al weken nauwelijks een woord met elkaar wisselden. *Zodra je beter bent, lezen we Verval en ondergang van het Romeinse Rijk uit.* Alle twee wisten ze dat ze nooit aan het laatste deel van het boek zouden toekomen.

Wells glipte het ziekenhuis uit en liep over het B-dek, dat gelukkig leeg was. Op dit tijdstip zaten de meeste mensen in de les of op hun werk, of ze waren op de ruilbeurs. Eigenlijk zou hij nu bij geschiedenis moeten zitten, normaal gesproken zijn lievelingsvak. Hij was altijd gek geweest op verhalen over oude steden zoals Rome en New York, met hun schitterende triomfen, die alleen werden overtroffen door de grootsheid van hun neergang. Maar hij kon echt niet twee uur doorbrengen tussen dezelfde studievrienden die zijn berichtenlijst met vage, onhandige condoleances hadden gevuld. De enige met wie hij over zijn moeder kon praten was Glass, maar zij gedroeg zich de laatste tijd vreemd afstandelijk.

Wells had geen idee hoe lang hij al voor de deur stond toen eindelijk tot hem doordrong dat hij bij de bibliotheek was aangekomen. Hij liet de scanner over zijn ogen glijden, wachtte op het signaal en drukte toen zijn duim op het daarvoor bestemde vakje. Heel even gleed de deur open, net lang genoeg om Wells binnen te laten, en toen sloot hij weer met een humeurige klap, alsof hij Wells een grote gunst bewees door hem überhaupt toe te laten.

Wells blies zijn adem uit terwijl de stilte en de schaduwen hem omhulden. De boeken die voor de Catastrofe aan boord van de Phoenix waren gebracht,

werden bewaard in grote, zuurstofvrije kluizen, die de aantasting van het materiaal aanzienlijk verminderden. Dat was meteen ook de reden dat je ze alleen in de bibliotheek mocht lezen, en niet langer dan een paar uur achter elkaar. In het enorme vertrek waren geen daglichtlampen; er heerste hier een permanent schemerduister.

Zo lang als Wells zich kon herinneren, hadden zijn moeder en hij hier hun zondagavonden doorgebracht; toen hij nog een kleine jongen was, las zijn moeder hem voor, en later, toen hij ouder werd, zaten ze naast elkaar te lezen. Toen haar ziekte erger werd en de hoofdpijnen toenamen, was Wells begonnen haar voor te lezen. De avond voor ze in het ziekenhuis werd opgenomen waren ze net gestart in deel twee van *Verval en ondergang van het Romeinse Rijk*.

Hij zigzagde door de smalle gangetjes naar de afdeling Engelse Taal en vervolgens naar Geschiedenis, weggestopt in een donker achterafhoekje. De collectie was kleiner dan hij zou moeten zijn. De eerste koloniale regering had ervoor gezorgd dat aan boord van de Phoenix allerlei teksten digitaal werden opgeslagen, maar minder dan een eeuw later had een virus bijna alle computerarchieven gewist, en dus waren de enige overgebleven boeken die uit privécollecties – erfstukken die door de oorspronkelijke kolonisten aan hun kinderen waren nagelaten. Tijdens de vorige eeuw waren de meeste van die relikwieën gedoneerd aan de bibliotheek.

Wells hurkte, zodat het vak met de letter G op ooghoogte was. Hij duwde zijn duim tegen het slot en met een sissend geluid, dat betekende dat het vacuümzegel verbroken was, gleed het glazen deurtje open. Hij stak zijn hand al naar binnen om *Verval en ondergang* te pakken, maar stopte toen. Graag zou hij erin verder lezen om zijn moeder erover te kunnen vertellen, maar eigenlijk was dat net zoiets als met de herinneringsplaquette haar ziekenhuiskamer binnenlopen en vragen of ze nog ideeën had over de tekst die erop moest.

'Je mag die kluis eigenlijk niet open laten staan,' zei een stem achter hem.

'Ja, bedankt,' zei Wells, scherper dan zijn bedoeling was, en hij kwam over-eind. Toen hij zich omdraaide, zag hij dat hij werd aangestaard door een meisje dat hem bekend voorkwam. Het was de leerling-arts uit het ziekenhuis. Wells voelde een vlaag van woede om deze vermenging van werelden. In de bibliotheek kwam hij juist om alles te vergeten: de misselijkmakende geur van ontsmettingsmiddel, het piepen van de hartmonitor, dat meer een aftel-len tot de dood dan een teken van leven leek te zijn.

Het meisje deed een stap achteruit en hield haar hoofd schuin, waardoor haar lichte haar naar één kant viel. 'O, jij bent het.'

Wells zette zich schrap voor haar opgetogen reactie nu ze hem had herkend en verwachtte elk moment de snelle oogbewegingen te zien die betekenden dat ze haar vriendinnen via haar ooglensscherm een berichtje stuurde.

De ogen van dit meisje bleven echter strak op hem gericht, alsof ze recht-streeks zijn hoofd in keek en daar een voor een alle laagjes afpelde waar-achter Wells opzettelijk zijn gedachten verborg. 'Wilde je dat boek niet?' Ze knikte naar de plank waarop *Verval en ondergang* stond.

Wells schudde zijn hoofd. 'Ik lees het wel een andere keer.'

Ze was even stil. 'Volgens mij moet je het nu pakken.'

Wells' kaken verstrakten, maar toen hij niets zei, ging ze verder.

'Ik zag je hier altijd met je moeder. Eigenlijk zou je het moeten meenemen naar haar.'

'Dat mijn vader aan het hoofd van de raad staat, betekent nog niet dat ik een al drie eeuwen bestaande regel mag overtreden.' Wells liet een spoor-tje minachting in zijn stem doorklinken.

'Dat boek redt het heus wel voor een paar uurtjes. Ze overdrijven het effect dat de lucht erop heeft.'

Wells keek haar sceptisch aan. 'En overdrijven ze ook de kracht van de

scanner bij de uitgang?' Boven bijna alle deuren van de Phoenix zaten scanners, die naar wens konden worden geprogrammeerd. In de bibliotheek controleerde de scanner de moleculaire samenstelling van iedereen die naar buiten liep, om ervoor te zorgen dat niemand met een boek vertrok, gewoon in zijn handen of verstopt onder zijn kleren.

Er gleed een glimlach over haar gezicht. 'Die heb ik een hele tijd geleden al gekraakt.' Ze keek even over haar schouder het schemerige gangetje tussen de boekenkasten in, stak een hand in haar zak en haalde er een stuk grijze stof uit. 'Met dit eroverheen herkent de scanner de cellulose in het papier niet meer.' Ze stak de doek naar hem uit. 'Hier. Pak aan.'

Wells deed een stap achteruit. De kans dat dit meisje hem alleen maar voor gek wilde zetten was een stuk groter dan dat ze toevallig een stukje magische stof bij zich had. 'Waarom heb je dat bij je?'

Ze haalde haar schouders op. 'Ik vind het prettig om op andere plekken te lezen.' Toen hij niet reageerde, glimlachte ze en stak ook haar andere hand uit. 'Geef mij het boek dan maar. Ik smokkel het wel voor je naar buiten en neem het mee naar het ziekenhuis.'

Wells verraste zichzelf door haar het boek te geven. 'Hoe heet je?' vroeg hij.

'Zodat je weet wie je eeuwige dank verschuldigd bent?'

'Zodat ik weet wie ik de schuld moet geven als ik word gearresteerd.'

Het meisje klemde het boek onder haar arm en stak toen haar hand naar hem uit. 'Clarke.'

'Wells.' Hij pakte haar hand en schudde hem. Weer glimlachte hij, en deze keer deed het geen pijn.

'Ze hebben de boom maar net weten te redden.' De kanselier staarde Wells aan alsof hij zocht naar een teken van spijt of blijdschap – wat voor teken dan ook, als het hem maar hielp te begrijpen waarom zijn

zoon had geprobeerd de enige boom die ze van hun verwoeste planeet hadden meegenomen in brand te steken. ‘Sommige raadsleden wilden je ter plekke laten executeren, weet je. Ik kon je alleen maar redden door ze ermee te laten instemmen dat je naar de aarde wordt gestuurd.’

Opgelucht blies Wells zijn adem uit. Er zaten minder dan honderdvijftig jeugdcriminelen in detentie, dus was hij ervan uitgegaan dat ze alle oudere kinderen zouden kiezen, maar tot op dit moment was hij er niet zeker van geweest of ze hem ook met de missie zouden meesturen.

Zijn vaders ogen werden groot van verrassing en plotseling begrip. ‘Dat is wat je wilde, hè?’

Wells knikte.

De kanselier trok een grimas. ‘Als ik had geweten dat je zo ontzettend graag de aarde wilde zien, had ik moeiteloos kunnen regelen dat je met de tweede missie meekon. Die vertrekt zodra we hebben vastgesteld dat alles veilig is.’

‘Ik wilde niet wachten. Ik wil met de eerste honderd mee.’

Met een vragende blik nam de kanselier Wells’ onbeweeglijke gezicht op. ‘Waarom? Jij weet beter dan wie ook wat de risico’s zijn.’

‘Met alle respect, u bent degene die de raad ervan overtuigde dat de nucleaire winter voorbij is. U zei dat het veilig is.’

‘Ja. Veilig genoeg voor honderd veroordeelde criminelen die toch al zouden sterven.’ In de stem van de kanselier klonk zowel minachting als geloof door. ‘Ik bedoelde niet veilig voor mijn zón.’

De woede die Wells had proberen te smoren barstte opeens naar buiten en liet al zijn schuldgevoelens in rook opgaan. Hij schudde met zijn handen, zodat de boeien tegen zijn stoel ratelden. ‘Tja, nu ben ik een van hen.’

‘Je moeder zou niet willen dat je dit deed, Wells. Dat ze graag over

de aarde droomde, betekent nog niet dat ze zou willen dat je jezelf in gevaar bracht.’

Wells boog zich naar voren en negeerde de pijn van het in zijn vlees dringende metaal. ‘Zij is niet degene voor wie ik dit doe.’ Voor het eerst sinds Wells was gaan zitten keek hij zijn vader recht in de ogen. ‘Hoewel ze volgens mij juist trots op me zou zijn.’ Dat was gedeeltelijk waar. Ze had een zwak voor romantiek en zou haar zoon erom prijzen dat hij het meisje van wie hij hield wilde beschermen. Toch verkrampte zijn maag bij het idee dat zijn moeder zou weten wat hij werkelijk had gedaan om Clarke te redden. Naast de waarheid verbleekte het in brand steken van de Eden-boom tot een onschuldige kwajongensstreek.

Zijn vader staaarde hem aan. ‘Zeg je me nou dat deze hele ramp aan dat meisje te wijten is?’

Wells knikte langzaam. ‘Het is mijn schuld dat ze als een soort proefdier naar de aarde wordt gestuurd. Ik zal zorgen dat haar kans om het te overleven zo groot mogelijk is.’

De kanselier was een ogenblik stil. Toen hij weer iets zei, klonk zijn stem kalm. ‘Dat zal niet nodig zijn.’ Hij pakte iets uit zijn bureaula en legde het voor Wells neer. Het was een metalen ring met een chip ongeveer zo groot als Wells’ duim eraan bevestigd. ‘Ieder lid van de expeditie krijgt op dit moment een dergelijke armband,’ legde zijn vader uit. ‘De banden sturen informatie terug naar het schip, zodat we jullie locatie weten en jullie vitale functies kunnen controleren. Zodra we bewijs hebben dat de omgeving daarvoor geschikt is, zullen we ermee beginnen de planeet opnieuw te koloniseren.’ Hij dwong zijn gezicht in een grimmige grijns. ‘Als alles volgens plan verloopt, zal het niet lang duren voor de rest van ons zich bij jullie voegt, en dan zal dit alles’ – hij

gebaarde naar Wells' geboeide handen – 'vergeten zijn.'

De deur ging open en de bewaker beende het vertrek in om Wells overeind te trekken.

'Veel succes, jongen,' zei Wells' vader, die direct weer zijn vertrouwde norske houding aannam. 'Als iemand deze missie tot een succes kan maken, ben jij het.' Hij stak zijn hand uit om Wells de hand te schudden, maar liet hem vallen zodra hij zich zijn vergissing realiseerde. De handen van zijn enige kind zaten nog altijd geboeid op zijn rug.

Hoofdstuk 3

BELLAMY

Natuurlijk was die zelfingenomen klootzak te laat. Bellamy tikte ongeduldig met zijn voet op de vloer, zonder zich er druk om te maken dat het geluid door de opslagruimte galmde. Hier beneden kwam nooit meer iemand; alles wat ook maar enige waarde had, was jaren geleden al meegenomen. Elk beschikbaar oppervlak lag vol rotzooi: reserveonderdelen van machines waarvan allang niemand meer wist waarvoor ze dienden, papiergeld, een eindeloze hoeveelheid hopeloos door elkaar geraakte kabels en touw, gebarsten beeldschermen en monitors.

Bellamy voelde een hand op zijn schouder, draaide zich onmiddellijk om en bracht zijn vuisten omhoog om zijn gezicht te beschermen, terwijl hij tegelijkertijd opzij dook.

‘Rustig, man,’ klonk opeens Coltons stem. Hij knipte zijn zaklamp aan en scheen recht in Bellamy’s ogen. Met een geamuseerde uitdrukking op zijn lange, smalle gezicht nam hij Bellamy op. ‘Waarom wilde je hier beneden afspreken?’ vroeg hij spottend. ‘Zocht je op kapotte computers naar middeleeuwse porno? Geen oordeel, hoor. Als ik

opgescheept zat met wat er op de Walden voor een meisje moet door-
gaan, zou ik zelf ook zieke gewoontes ontwikkelen.'

Bellamy negeerde de steek onder water. Ook in zijn nieuwe rol als
bewaker maakte zijn vriend Colton geen enkele kans bij de meisjes, on-
geacht op welk schip. 'Vertel me nou maar gewoon wat er aan de hand
is, oké?' zei Bellamy, die zijn best deed zijn toon luchtig te houden.

Colton leunde met zijn rug tegen de muur en glimlachte. 'Laat je
door het uniform niet voor de gek houden. Ik ben de eerste regel van
het zakendoen heus niet vergeten.' Hij stak zijn hand uit. 'Geef op.'

'Jij bent degene die hier in de war is, Colt. Je weet dat ik altijd doe
wat ik beloof.' Bellamy klopte op de zak waarin de met rantsoenpunten
gevulde chip zat. 'Vertel me nou maar waar ze zit.'

De bewaker meesmulde en Bellamy voelde dat er iets in zijn borst
verkrampde. Al sinds Octavia's arrestatie betaalde hij Colton voor in-
formatie over haar, en de idioot leek er telkens een akelig plezier aan te
beleven om hem slecht nieuws te brengen.

'Ze sturen ze vandaag weg.' De woorden landden met een doffe
dreun in Bellamy's borst. 'Ze hebben een van de oude transportsche-
pen op het G-dek aan de praat weten te krijgen.' Colton stak opnieuw
zijn hand uit. 'Geef nou maar hier. Die missie is topgeheim en ik ris-
keer een heleboel voor je. Ik ben klaar met dat gezeik.'

Bellamy's maag draaide in een knoop terwijl er een serie beelden voor
zijn ogen langs flitste: zijn zusje, vastgesnoerd in een antieke metalen
kooi die met een snelheid van duizend kilometer per uur door de ruimte
suisde. Haar gezicht, dat paars werd terwijl ze moeizaam de giftige lucht
inademde. Haar slappe lichaam, dat doodstil op de grond lag...

Bellamy deed een stap naar voren. 'Sorry, man.'

Colton kneep zijn ogen samen. 'Waarvoor?'

‘Hiervoor.’ Bellamy trok zijn arm naar achteren en gaf de bewaker toen een dreun op zijn kaak. Er klonk een luide krak, maar terwijl Colton op de grond viel, voelde hij alleen het razende kloppen van zijn hart.

Dertig minuten later probeerde Bellamy de vreemde scène die zich voor zijn ogen afspeelde tot zich door te laten dringen. Met zijn rug leunde hij tegen de wand van een brede gang, die naar een steile, aflopende helling leidde. Gevangenen in grijze jasjes stroomden langs en werden door een handvol bewakers de helling af gestuurd. Beneden lag het transportschip: een rond gevaarte, uitgerust met rijen stoelen met beveiligingsbeugels, waarin de arme, nietsvermoedende jongeren naar de aarde zouden worden gestuurd.

Hoewel het hele idee misselijkmakend was, was het waarschijnlijk toch beter dan het alternatief, bedacht hij. Het was dan wel de bedoeling dat je op je achttiende verjaardag een herziening kreeg, maar het afgelopen jaar was bijna iedere jonge beklaagde schuldig bevonden. Zonder deze missie zouden deze jongeren de dagen tot aan hun executie aftellen.

Toen Bellamy een tweede helling ontdekte, schrok hij en even was hij bang dat hij Octavia had gemist. Al deed het er eigenlijk niet eens zo veel toe of hij haar daadwerkelijk aan boord zag gaan; ze zouden snel genoeg met elkaar worden herenigd.

Bellamy trok de mouwen van Coltons uniform iets omlaag. Het paste voor geen meter, maar tot nu toe leek dat geen van de andere bewakers op te vallen. Al hun aandacht was gericht op een plek aan de voet van de eerste laadhelling, waar kanselier Jaha de passagiers toesprak.

‘Jullie krijgen een unieke kans om het verleden achter je te laten,’ zei

de kanselier. ‘De missie waaraan jullie op het punt staan te beginnen is gevaarlijk, maar jullie moet zal worden beloond. Als jullie succes hebben, zullen jullie misdaden je vergeven worden en kunnen jullie op de aarde een nieuw leven beginnen.’

Bellamy wist zijn verontwaardigde gesnuif maar net binnen te houden. De kanselier had wel lef dat hij hier het soort nonsens durfde te spuien dat hem in staat stelde 's nachts rustig te slapen.

‘We zullen jullie vorderingen nauwlettend in de gaten houden, om zo jullie veiligheid te kunnen waarborgen,’ ging de kanselier verder.

Intussen liepen de volgende tien kinderen achter elkaar de helling af, begeleid door een bewaker die strak naar de kanselier salueerde, vervolgens de gevangenen in het transportschip achterliet en meteen daarna terug naar boven liep, waar hij in de gang bleef staan.

Bellamy zocht in de menigte naar Luke, de enige Waldenaar die hij kende die niet in een vreselijke klootzak was veranderd nadat hij bewaker was geworden. Op het lanceerplatform waren echter maar een stuk of tien bewakers aanwezig; het was duidelijk dat de raad had besloten dat geheimhouding belangrijker was dan veiligheid.

Hij probeerde niet ongeduldig met zijn voet te tikken terwijl de rij gevangenen de helling afliep. Als werd ontdekt dat hij zich voor bewaker uitgaf, zou de lijst met zijn overtredingen eindeloos zijn: omkoping, chantage, identiteitsdiefstal, samenzwering, en wat de raad allemaal nog meer aan het rijtje wilde toevoegen. En aangezien hij twintig was, was detentie in zijn geval geen optie; binnen vierentwintig uur na zijn veroordeling zou hij dood zijn.

Opeens hield Bellamy zijn adem in; aan het einde van de rij zag hij onder een waterval van glanzend zwart een bekend rood haarlint uitsteken. Octavia.

Al tien maanden lang werd hij verteerd door een ziekmakende bezorgdheid over hoe het haar in detentie verging. Kreeg ze genoeg te eten? Vond ze dingen om zichzelf een beetje bezig te houden? Om niet gek te worden? Detentie was natuurlijk voor iedereen afschuwelijk, maar Bellamy wist dat het voor Octavia nog oneindig veel erger zou zijn.

Bellamy had zijn jongere zusje min of meer opgevoed. Of dat had hij geprobeerd. Sinds het ongeluk van hun moeder waren Octavia en hij onder voogdij van de raad geplaatst. Er bestond geen precedent dat voorschreef hoe ze met broer en zus moesten omgaan. Onder de strenge bevolkingswetten was het stellen niet toegestaan meer dan één kind te krijgen – en soms mochten ze zelfs dat niet – dus begreep niemand in de Kolonie wat het betekende om een broer of zus te hebben. Een paar jaar woonden Bellamy en Octavia in verschillende pleeghuizen, maar Bellamy had altijd een oogje in het zeil gehouden. Elke keer dat hij ‘per ongeluk’ in een van de verboden opslagruimtes belandde, bracht hij stiekem extra rantsoenen voor haar mee, en ook nam hij het op tegen de stoer pratende oudere meisjes die dachten dat het leuk was om het weesje met de bolle wangetjes en de grote blauwe ogen eens lekker te pesten. Bellamy maakte zich voortdurend zorgen om haar. Ze was een bijzonder kind, en hij had er alles voor over om haar een kans op een beter leven te geven. Om goed te maken wat zij had moeten doorstaan.

Toen Octavia’s bewaker haar naar de helling bracht, onderdrukte Bellamy een glimlach. Terwijl de andere kinderen passief langsschuiden, was het bij Octavia duidelijk dat zij het tempo bepaalde. Ze bevoogde zich vastberaden en dwong de bewaker kleinere passen te nemen

terwijl zij de helling afstapte. Eerlijk gezegd zag ze er beter uit dan de laatste keer dat hij haar had gezien. Eigenlijk was dat wel logisch, bedacht hij. Ze was veroordeeld tot vier jaar detentie, met vervolgens op haar achttiende een herziening van haar zaak, die waarschijnlijk tot haar executie zou leiden. Nu werd haar een kans op een tweede leven geboden. En Bellamy zou er verdomme voor zorgen dat ze die kans kreeg ook.

Het maakte hem niet uit wat hij daarvoor moest doen. Hij ging samen met haar naar de aarde.

De stem van de kanselier galmde boven de dreunende voetstappen en het zenuwachtige gefluister uit. Hij gedroeg zich nog altijd als een soldaat, maar door zijn jaren in de raad was daar het glanzende laagje van de politicus bij gekomen. ‘Niemand in de Kolonie weet wat jullie gaan doen, maar als jullie slagen, zullen we ons leven aan jullie te danken hebben. Ik weet dat jullie je uiterste best zullen doen voor jezelf, voor jullie familie en voor iedereen aan boord van dit schip: de gehele mensheid.’

Toen Octavia's blik op Bellamy bleef rusten, viel haar mond open van verbazing. Hij zag haar hersenen bijna kraken terwijl ze de situatie probeerde te bevatten. Alle twee wisten ze dat hij nooit als bewaker zou worden geselecteerd, wat inhield dat hij hier onder valse voorwendse- len moest zijn. Maar net toen ze met haar lippen een waarschuwing begon te vormen, ging de kanselier verder met het toespreken van de gevangenen, die nog altijd langs de helling omlaagliepen. Met tegen- zin keerde Octavia haar hoofd af, maar Bellamy zag de spanning in haar schouders.

Zijn hart ging sneller kloppen toen de kanselier zijn laatste opmer- kingen maakte en naar de bewakers gebaarde dat ze het inladen van de

passagiers moesten afronden. Hij moest precies het juiste moment afwachten. Als hij te vroeg ging, hadden ze nog genoeg tijd om hem weer van het schip af te halen. Als hij te lang wachtte, zou Octavia al door de ruimte naar een giftige planeet suizen, terwijl hij hier achterbleef en de gevolgen moest dragen van het verstoren van de lancering.

Eindelijk was het Octavia's beurt. Ze keek over haar schouder, ving zijn blik en schudde bijna onmerkbaar haar hoofd – een duidelijke waarschuwing dat hij geen domme dingen moest doen.

Maar Bellamy deed zijn leven lang al domme dingen en was absoluut niet van plan om daar nu mee op te houden.

De kanselier knikte naar een vrouw in een zwart uniform. Ze draaide zich om naar een bedieningspaneel naast het transportschip en begon op allerlei knoppen te drukken. Op het scherm flitsten grote getallen voorbij.

Het aftellen was begonnen.

Hij had drie minuten om langs de deur te komen, de helling af te rennen en aan boord van het transportschip te gaan; anders zou hij zijn zus voorgoed kwijt zijn.

Toen de laatste passagiers aan boord stapten, veranderde de sfeer in de hal. De bewakers naast Bellamy ontspanden zich en begonnen zachtjes met elkaar te praten. Aan de andere kant van het dok, bij de andere helling, klonk een hatelijk geroest.

2:48... 2:47... 2:46...

Bellamy voelde een golf van woede in zich opstijgen, die zijn nervositeit tijdelijk overstemde. Hoe konden die klootzakken lachen, terwijl zijn zus en negenennegentig andere kinderen werden weggestuurd op iets wat misschien wel een zelfmoordmissie was?

2:32... 2:31... 2:30...

De vrouw bij het bedieningspaneel glimlachte en fluisterde iets tegen de kanselier, maar die fronste en draaide zich van haar af.

De echte bewakers begonnen in looppas naar boven te lopen en dromden de gang in. Ze vonden zeker dat ze wel iets beters te doen hadden dan getuige te zijn van de eerste poging van de mensheid om naar de aarde terug te keren. Of misschien dachten ze dat het oude transportschip zou exploderen en probeerden ze zich in veiligheid te brengen.

2:14... 2:13... 2:12...

Bellamy haalde diep adem. Het was zover.

Hij baande zich een weg door de menigte en glipte achter een kleine, stevige bewaker, die zijn holster onzorgvuldig aan zijn riem had vastgemaakt, waardoor je zo bij het handvat van het pistool kon komen. Bellamy greep het wapen en stormde de laadhelling af.

Voordat ook maar iemand in de gaten had wat er gebeurde, had Bellamy zijn elleboog al in de maag van de kanselier geplant, een arm om zijn nek geslagen en hem stevig in een hoofdklem vastgegrepen. Overal op het lanceerdeklonken kreten en dreunende voetstappen, maar voordat iemand hem kon bereiken had Bellamy de loop van het pistool tegen kanselier Jaha's slaap gezet. Hij zou de klootzak nooit doodschieten, maar de bewakers moesten zien dat hij het meende.

1:12... 1:11... 1:10...

'Iedereen terug naar boven!' riep Bellamy, terwijl hij zijn greep versterkte.

De kanselier kreunde. Er klonk een luide piep en de flitsende groene getallen werden rood. Nog minder dan een minuut. Het enige wat hij hoefde te doen, was wachten tot de deur van het transportschip begon te sluiten, vervolgens de kanselier opzij duwen en naar binnen duiken.

Er zou geen tijd meer zijn om hem tegen te houden.

‘Laat me aan boord van het transportschip of ik schiet.’

Overal werd het stil, op het geluid van het spannen van een tiental wapens na.

Over dertig seconden was hij ofwel samen met Octavia op weg naar de aarde, ofwel ging hij terug naar de Walden in een lijkenzak.